

... alias Arendsoog

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiter
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

... alias Arendsoog

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1969

© P. Nowee, 1969

© Illustraties: Hans G. Kresse

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Hans G. Kresse

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1039 6 (paperback)

ISBN 978 90 499 1153 9 (hardback)

ISBN 978 90 499 1099 0 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Drie vrienden

Frank Holden keek de drie mannen onderzoekend aan. Een logementhouder ontmoet veel mensen en doet heel wat mensenkennis op. Frank zat al bijna twintig jaar in het vak en in die tijd had hij zoveel mensen over de vloer gehad, dat hij in negen van de tien gevallen bij de eerste oogopslag al wist wat voor vlees hij in de kuip had. Een zakenman op doorreis, een cowboy die werk zocht, een reizende tandarts of een zwerver, die waarschijnlijk zijn rekening niet zou kunnen betalen. Als hij ervan overtuigd was met zo iemand te doen te hebben, was hij onverbiddeijk en kreeg de man die een kamer zocht te horen dat het logement vol was. Ik ben geen logementhouder geworden om er armer van te worden, was een bekend gezegde van Frank Holden.

Nu echter liet Franks mensenkennis hem in de steek. Hij wist werkelijk niet wat hij moest denken van de drie ongeschoren en vermoeide reizigers. Waren het gelukzoekers, zwervers?

De langste van de drie, die al eerder het woord had gedaan, scheen te begrijpen waar de schoen wrong. 'Wij zijn van plan een paar dagen te blijven,' zei hij, terwijl hij een leren buidelkje te voorschijn haalde. Hij legde het op de balie. Frank kon de geldstukken horen rinkelen. 'Als u wilt, betalen we graag de eerste twee nachten vooruit...'

Frank voelde, dat hij een kleur kreeg. 'Oh nee, sir,' haaste hij zich. 'Dat is echt niet nodig.' Hij keerde zich om en haalde twee sleutels van een spijker in de muur. 'Ik heb twee mooie kamers aan de voorkant. Uitzicht op de hoofdstraat...'

Plotseling begonnen de drie mannen bulderend te lachen. 'Gewonnen!' juichte de lange, terwijl hij een van zijn vrienden een klap op de schouder gaf.

Frank Holden keek verbijsterd van de een naar de ander. Had hij iets vreemds gezegd?

De lange begreep, dat zij de logementhouder een verklaring verschuldigd waren. Nog steeds grinnikend legde hij uit:

'Wij hebben de laatste... eh... tijd nogal veel gereisd en hebben heel

wat dorpjes gezien. Het was ons opgevallen, dat de belangrijkste straat in al die dorpjes bijna altijd 'Hoofdstraat' heet. Toen wij tien minuten geleden Mining-Valley binnenreden, zei Ken Green – dat is hij – letterlijk: 'Dit gehucht bestaat maar uit één straat. Het lijkt me sterk als ze die ook al de 'hoofdstraat' noemen. Ik wilde wedden en we zetten er een pakje tabak op...'

'Ik begrijp het al,' lachte Frank Holden. 'Toen ik zei, dat u vanuit uw kamer uitzicht had op de hoofdstraat, wist u dat u de weddenschap gewonnen had.'

'Precies!' antwoordde de lange, die Tom Grew heette. Hij pakte de sleutels aan van de logementhouder. 'We vinden het wel, hoor,' zei hij met een blik op de stukjes karton, die aan de sleutels hingen. 'Kamer drie en vier, eerste verdieping.' Ze pakten hun zadeltassen van de grond en gingen naar boven. Frank Holden keek ze zwijgend na. Het zat hem dwars, dat hij nog steeds geen hoogte van het nogal vrolijke drielal kon krijgen!

Twintig minuten later daalden de drie vrienden gewassen en geschooren de trap weer af. Het was intussen gaan schemeren. Frank Holden had een lamp aangedaan en zat achter de balie de 'Koerier van Mining-Valley' te lezen.

'Verdraaid! Dit gat heeft nog een krant ook!' riep de kleinste van het drielal uit. Hij heette Gerald Epsworth, maar werd door zijn vrienden Ep genoemd.

'Hij verschijnt niet elke dag, hoor,' zei Frank, terwijl hij de krant neerlegde. 'Ik wil niet nieuwsgierig zijn, maar wilde u nu gaan eten?'

'Inderdaad,' antwoordde de lange Grew.

'Dan kan ik u de kleine herberg aan het eind van de hoofdstraat aanraden. Erg goed en niet duur.'

Tom Grew tikte tegen de rand van zijn hoed. 'Bedankt voor de tip! Is hier 's avonds nog wat te doen?'

'Niet veel. Er zijn twee saloons. Daar kun je 's avonds bijna iedereen vinden. Harry's saloon is wel de gezelligste van de twee. Er staat een piano, weet u.'

Tom bedankte hem nogmaals voor de inlichtingen. Ze verlieten het logement.

Kenny Green had moeite om niet onmiddellijk in een luide schaterlach uit te barsten. 'Lieve help! Wat een negorij! Een piano schijnt hier het toppunt van gezelligheid te zijn!'

Ze liepen de hoofdstraat door naar de herberg. Onderweg werden ze nieuwsgierig door de inwoners van Mining-Valley opgenomen. Frank Holden had niet te veel gezegd. Het eten in de kleine herberg was inderdaad erg lekker en belachelijk goedkoop. Toen zij voldaan waren stapten ze op.

‘Zullen we maar gelijk de saloon in duiken?’ stelde Gerald Epsworth voor.

‘Heb je zo’n dorst, Ep?’ grinnikte Ken Green.

‘Helemaal niet. Maar hoe eerder we weten waar we aan toe zijn, hoe liever het me is. Ik blijf geen dag langer in dit gat dan nodig is.’

‘O.K.!’ hakte Tom de knoop door. ‘Op naar Harry’s saloon!’

Het was nog vrij rustig in de saloon, maar dat kwam omdat ze aan de vroege kant waren.

‘Goedenavond, strangers (vreemdelingen),’ groette Harry vriendelijk. ‘Wat zal het worden?’

‘Drie bier graag,’ antwoordde Tom. Ze gingen aan een tafeltje zitten en Harry kwam achter de tapkast vandaan om het bier te brengen.

‘Deze zijn van de zaak,’ zei hij, terwijl hij de drie glazen neerzette.

‘Dank u wel,’ zei Tom. ‘Gezondheid dan maar, hè!’

‘Gezondheid!’

Ze namen een flinke slok. Toen Tom zijn glas had neergezet, wenkte hij Gerald Epsworth. ‘Vraag het hem gelijk, Ep!’

‘Wat moet je mij vragen?’ vroeg Harry verwonderd.

Epsworth tikte op een rolletje papier, dat hij sinds zij het hotel verlaten hadden, bij zich had gehad. ‘Ik teken nogal aardig en probeer daar wat mee te verdienen. Als er iemand is, die zijn portret wil laten tekenen... ik reken maar vijfentwintig dollarcent. Dat wil zeggen als u er geen bezwaar tegen hebt, dat ik het in uw zaak doe.’

‘Ga gerust je gang, vriend,’ antwoorde Harry joviaal. ‘Er gebeurt niet zoveel in Mining-Valley en ik kan je verzekeren, dat je over belangstelling niet te klagen zult hebben!’

‘Dank u wel,’ zei Epsworth. ‘Wilt u mijn eerste model zijn? Voor u doe ik het natuurlijk voor niets.’

‘Ik... model...?’ Harry kreeg zowaar een kleur. ‘Hoe gaat dat?’

‘Voor mij is het natuurlijk het makkelijkst als u even stil gaat zitten, maar u moet uiteraard uw klanten bedienen. Het zal ook wel gaan als u achter de tapkast blijft.’

Harry dacht even na. Er werd hem niet iedere dag aangeboden om

een portret van hem te maken! 'Hoelang duurt het ongeveer?'

'Oh, een minuut of vijf... Niet veel langer.'

'Dan houden ze hun dorst maar vijf minuten op!' zei Harry gedecideerd. Hij schoof een stoel achteruit en ging tegenover Epsworth aan tafel zitten. Deze rolde het papier uit en streek het glad. Uit een klein doosje haalde hij een paar zwarte stiften en begon te schetsen. Het resultaat was verbluffend. Met een paar rake lijnen gaf hij de vorm van Harry's gezicht aan. Zijn hand ging snel over het papier.

Er hadden zich wat nieuwsgierigen achter zijn stoel verzameld. Over zijn schouder keken zij verbaasd toe.

Nog een paar strepen... Hij maakte wat schaduw door met de top van zijn vinger over de lijnen te vegen. 'Klaar!' zei hij dan. Hij gaf het resultaat van zijn werk aan Harry, die er enige tijd verbaasd naar keek.

'Verhip!' zei hij dan. 'Ik ben het!' Zo trots als een pauw liep hij naar achteren om het portret aan zijn vrouw te laten zien. Toen hij terugkwam werd er in de saloon bijna gevochten wie van de aanwezigen het eerst aan de beurt was voor een portret.

Epsworth keek een beetje wanhopig naar de barkeeper. Harry schoof de tekening onder de rand van de spiegel achter de bar en kwam naderbij. 'Zo gaat het niet, mannen!' maakte hij een eind aan het geruzie. 'Iedereen krijgt een beurt. Jullie betalen aan mij, dan kan onze vriend zijn hersens bij zijn werk houden. Wie eerst? Jij, Tim? Over de brug... Vijfentwintig dollarcent.' Het gedrang verplaatste zich nu van de tafel naar de tapkast. 'Even wachten, mannen!' bulderde Harry. Hij pakte een stuk papier en scheurde het in kleine stukken, die hij nummerde. 'Daar gaan we! Lemon, jij bent nummer twee!' Hij krabbelde een twee op een stukje papier en gaf het aan de man, nadat deze betaald had. Over de hoofden van de mannen heen riep hij naar Epsworth. 'Neem jij de nummertjes van die knapen in, dan weet je aan het eind van de avond precies hoeveel je van me krijgt. Afgesproken?'

'Ik heb nog nooit zoveel hulp gehad,' lachte Epsworth. Hij pakte een nieuw vel papier en begon aan het portret van Tim.

De avond verstreek. Epsworth tekende en tekende. Hij kreeg er bijna blaren van op zijn vingers. Een paar mannen holden met hun getekende portret onmiddellijk naar huis en kwamen even later terug met kennissen en burens. Er kwamen zelfs een paar vrouwen binnen, die anders nooit in de saloon gezien werden. De tekenaar deed goede za-

ken. Maar ook Harry had geen reden tot klagen. In geen maanden was het zo druk in zijn saloon geweest. Hij kon de drank maar nauwelijks aangesleept krijgen.

Tegen middernacht legde Epsworth met een diepe zucht zijn tekenstift neer. Iedereen had een beurt gehad. 'Al komt de keizer van China nu in eigen persoon binnen, dan teken ik hem nog niet uit,' zei hij uit de grond van zijn hart.

Tom en Ken waren in de loop van de avond helemaal opgenomen door de mannen van Mining-Valley en kregen het ene biertje na het andere aangeboden. Ze sloegen er echter heel wat af en bleven opvallend matig. Toen ze zagen, dat hun vriend klaar was, gingen ze weer bij hem zitten. 'Het ging goed, hè?'

'Ik heb kramp in mijn handen,' zei Gerald. 'Zijn jullie wat wijzer geworden?'

Tom haalde zijn schouders op. 'Je zult toch nog één keer je tekenkunst moeten vertonen. We hebben het bekende verhaaltje zo hier en daar verteld. We zijn drie kameraden en kennen elkaar uit de militaire dienst. Anderhalf jaar geleden is een oom van Ken spoorloos verdwenen. Hij had kort tevoren een lelijke val van zijn paard gemaakt en zijn familie is bang, dat hij zijn geheugen kwijt is. Wij hebben beloofd dat we zouden proberen hem op te sporen...'

'Geloven ze je?'

'Waarom zouden ze het niet geloven? Kom eens mee...' Ze liepen naar een ander tafeltje, waar een aantal mannen elkaars portretten zaten te bewonderen.

'Mister Simmon... hebt u uw gedachten erover laten gaan?' vroeg Tom aan een van de mannen, waarmee hij kennis had gemaakt.

'Waarover...? Oh, die oom van je...' Hij wendde zich tot de anderen. 'Hé, mannen. Wie is er in de laatste twaalf of achttien maanden bijgekomen in Mining-Valley?'

Er viel even een stilte. 'Pete Thunk,' zei er toen een.

'Die kan het niet zijn,' antwoordde Simmon. 'Pete komt uit Dorwan. Menigeen kende hem al voor hij hier kwam wonen.'

'Die lange knaap van de 'Little Cross', ik weet niet hoe hij heet,' opperde een ander.

'Ik weet wie je bedoelt. Hank Zo-en-zo...'

'Die Mexicaan, die voor Louis werkt.'

'Nee. Geen Mexicaan,' zei Ken.

'In de store aan de overkant hebben ze ook pas iemand in dienst

genomen. En de oude Rusting van de 'Two Sons' heeft in het afgelopen jaar zeker vijf man aangenomen. Nadat hij het land van Coming opkocht. Weten jullie nog wel?

'Dat is al vijftien maanden geleden!'

Tom, die ijverig notities had gemaakt, gaf nu een seintje aan Epsworth. Het was niet de eerste keer, dat ze dit spelletje speelden en Ep wist dan ook onmiddellijk wat de bedoeling was. 'Ik heb Kens oom goed gekend. Zal ik een tekening van hem maken? Misschien, dat een van u hem herkent.'

'Waarom zijn we niet eerder op dat idee gekomen!' riep mister Simmon uit, terwijl hij met de vlakke hand tegen zijn voorhoofd sloeg. Hij stond op om plaats te maken voor Epsworth. Het viel niemand op met welk een gemak en met welke snelheid de man de tekening als het ware op het papier smeedt. Alsof hij het al vele malen had gedaan...

De mannen keken kritisch toe. Toen hij klaar was, ging het portret van hand tot hand. Er werden alleen maar hoofden geschud...

Epsworth keek zijn lange vriend aan. 'Niets, Tom!'

'Hij kan zijn snor hebben laten groeien of zijn baard laten staan,' speelde Tom het spel verder. 'Een man verandert dan volkomen.'

Epsworth tekende met een paar lijntjes een snor en weer ging de tekening van hand tot hand. Zonder resultaat. Met grote halen 'plakte' hij er dan ook nog een baard tegenaan.

'Urvin Somers...!' Het kwam uit drie monden tegelijk.

Een flitsende blik van Ken naar Tom en van Tom naar Gerald...

'Dat we die vergaten! Urvin Somers... Hij werkt bij de smid...'

Mister Simmon keek om zich heen. 'Ik weet bijna zeker, dat Somers eerder op de avond binnen was...' Hij ging op een stoel staan en zocht de saloon af. 'Harry!' riep hij dan naar de eigenaar. 'Heb jij Somers vanavond gezien? Die knaap die voor de smid werkt.'

Harry dacht even na. 'In het begin van de avond,' zei hij dan. 'Hij heeft één biertje genomen en verdween nadat hij het in één teug had opgedronken.'

'Dat is niets voor Somers,' bromde een van de mannen. 'Ik heb nog nooit meegemaakt, dat hij er na één biertje mee ophield. Hij kon hem meestal aardig raken...'

Weer een snelle blik van verstandhouding tussen de drie vrienden. Tom bleef het best in zijn rol. Hij sloeg Ken joviaal op de schouder. 'Gefeliciteerd, knaap! Ik geloof, dat we eindelijk succes hebben!'

'Zullen we gaan kijken...'

‘Waar woont die Somers?’ vroeg Tom.

‘Hij heeft een kamer bij de smid in huis, aan het eind van de hoofdstraat,’ wist iemand te vertellen.

‘Het is laat. Zullen we morgenochtend maar gaan?’ stelde Tom voor.

Ken schudde het hoofd. ‘Het kan me niet schelen, dat het laat is. Ik popel van verlangen om hem te zien. Dat zullen de smid en zijn vrouw best begrijpen.’

Epsworth was intussen naar de bar gegaan en had met Harry afgerekend. Hij had heel wat verdiend deze avond! Ze kregen vele vriendelijke schouderklopjes, toen zij de saloon verlieten.

De hoofdstraat was zo goed als verlaten. Haastig liepen zij langs de donkere huizen naar de smederij.

‘Zou hij onraad geroken hebben?’ vroeg Ken meer aan zichzelf dan aan zijn vrienden. ‘Op andere avonden dronk hij altijd meer dan één drankje...’

‘Hij kan ons herkend hebben...’ zei Tom hees.

Het was vreemd hoe gespannen de gezichten van de drie vrienden plotseling waren. Onwillekeurig waren ze nog sneller gaan lopen...

HOOFDSTUK 2

Arendsoog vindt het vreemd

In gedachten verzonken draaide Bob Stanhope, beter bekend onder de bijnaam Arendsoog, een sigaret. Zwijgend had hij met zijn vriend Witte Veder naar Ron Murdens relaas geluisterd.

‘Ga verder, Ron,’ zei Arendsoog, terwijl hij zijn tabakszak naar de bezoeker schoof. ‘Wat je vertelt is erg interessant, maar ik begrijp je opwindning nog steeds niet. Jij zat dus bij mister Simmon aan het tafeltje, toen die drie vrienden er achter kwamen dat de vermiste oom Urvin Somers moest zijn?’

Ron Murden likte aan het vloeipapier en rolde zijn sigaret met één hand dicht. Hij knikte en trok aan zijn sigaret, toen Arendsoog hem een vuurtje voorhield. ‘Inderdaad,’ zei hij dan. ‘Het verhaal dat de drie vrienden vertelden klonk geloofwaardig. En laat ik vooral niet vergeten te vertellen, dat het beslist nette kerels waren. Geen praatjesmakers, ruwe klanten en ruziezoekers. Nee, echt fijne kerels... Enfin, om kort te gaan, het enige dat ik vreemd vond, was dat ze plotseling vreselijk veel haast kregen. Het was al na middernacht en als die tekenaar niet in de saloon was geweest, zou het daar op dat tijdstip allang zo druk niet meer zijn geweest. In Mining-Valley waren de meeste lichten al uit en het dorp sliep. Op zo’n tijdstip ga je toch niet meer bij wildvreemde mensen aankloppen...!’ Hij had met stemverheffing gesproken, alsof hij niet alleen zijn toehoorders maar ook zichzelf van zijn gelijk wilde overtuigen.

‘Vergeet niet, dat ze die oom al maandenlang zoeken,’ zei Arendsoog. ‘Ik kan me indenken dat je vergeet hoe laat het is als je hem dan eindelijk op het spoor bent.’

‘Juist omdat ze al zolang naar hem zochten, zou je kunnen zeggen: die ene nacht kan er ook nog wel bij,’ wierp Ron echter tegen.

‘Je kan gelijk hebben, maar ieder mens is nu eenmaal anders en wat jij zou doen, hoeft een ander nog niet te doen!’

‘O.K., maar laat me verder gaan, dan zul je moeten toegeven dat er toch een luchtje aan zit.’ Hij kuchte een keer en ging rechterop zitten.

‘Toen ik de saloon een halfuurtje later verliet, wilde het verhaal van het drietal me maar niet loslaten. Ik ging regelrecht naar huis en naar bed. Ik viel onmiddellijk in slaap en je ziet dus dat ik er nu ook weer niet zó zwaar over piekerde. Toen ik vanmorgen wakker werd, schoot alles me echter weer te binnen. Ik besloot de knoop door te hakken en, om mezelf tevreden te stellen, vóór ik naar mijn werk ging even bij de smid langs te lopen. Je hebt er geen idee van wat hij me vertelde...’ Hij zweeg even en keek Arendsoog en Witte Veder uitdagend aan.

‘Ga door,’ zei Arendsoog, die begreep dat Ron eindelijk zou vertellen waarom hij de rit naar de S-ranch had gemaakt om Arendsoog te spreken.

‘Pete, de smid, was al aan het werk. Ik groette hem en maakte een opmerking, dat hij al vroeg aan de slag moest. ‘Dat krijg je als je voldoende werk voor twee aanneemt en het alleen moet opknappen,’ zei hij somber. ‘Maar je hebt toch een knecht?’ zei ik langs mijn neus weg. Wat bleek...? Urvin Somers was de avond tevoren, zoals hij vaak deed, een biertje gaan drinken. Veel vroeger dan normaal kwam hij echter thuis. Hij had grote haast en zei, dat er iets gebeurd was waardoor hij helaas plotseling weg moest. Pete en zijn vrouw probeerden wat meer uit hem te krijgen, maar hij holde naar zijn kamer, pakte wat spullen bij elkaar, haalde zijn paard uit de schuur en was tien minuten later vertrokken...’ Hij zweeg en er bleef een gespannen stilte hangen.

‘Somers ging ervandoor na een bezoek aan de saloon, waar op dat moment die tekenaar en zijn vrienden waren,’ zei Arendsoog meer in zichzelf dan tegen de anderen.

‘Jij denken hij herkennen mannen?’ vroeg Witte Veder.

‘Het heeft er alle schijn van,’ bromde de cowboy. ‘Maar waarom zou Somers op de vlucht slaan voor zijn neef en een paar vrienden van die neef?’

‘Als die knaap zijn neef wàs!’ riep Ron Murden uit. ‘We hebben alleen zijn woord.’

Arendsoog ging er niet op in. Peinzend staarde hij uit het raam. ‘Veronderstel dat het verhaal van de drie vrienden op waarheid berustte... De bewuste oom heeft na een lelijke val zijn geheugen verloren... Punt één: dat gebeurde niet in Mining-Valley en hoe komt hij dan in het dorp terecht? Punt twee: als hij de drie mannen herkend heeft, betekent dat, dat hij ze eerder heeft ontmoet. Maar hoe kun je iemand uit je verleden herkennen als je je geheugen kwijt bent? Punt drie: aangenomen dat hier een verklaring voor is – en dat kan alleen de

dokter ons vertellen – waarom gaat Somers er dan vandoor...?’

‘Zie je nu, dat ik gelijk had,’ zei Ron. ‘Er is iets niet in orde met Somers en dat driet! Want je weet nog niet alles...’

Arendsoog keek verwonderd op. ‘Nog niet alles...? Wat is er dan nog meer?’

‘Wel, toen Pete me vertelde, dat Somers halsoverkop vertrokken was, ben ik naar Frank Holden gegaan. Ik wist, dat de drie vreemdelingen bij hem kamers hadden genomen en ik wilde het fijne van de zaak weten. En wat denk je...?’

‘Het driet! was ook vertrokken,’ meende Arendsoog.

Ron Murden keek even teleurgesteld, omdat Arendsoog de spanning uit zijn verhaal had gehaald. ‘Ja! Om een uur of half één waren ze thuisgekomen. Frank, die al sliep, werd uit zijn bed gehaald. Hij kreeg precies hetzelfde te horen als Pete. Er was iets gebeurd waardoor ze onverwachts moesten vertrekken. Ze betaalden de rekening, haalden hun zadeltassen en holden naar de stalhouderij.’

‘Heb je dat gecontroleerd?’

‘Ja. De stalhouder werd, zoals hij me vertelde, kort na half één wakker gemaakt. De vreemdelingen hadden veel haast en zadelden hun paarden razendsnel. Voor ze wegreden hoorde de stalhouder één van de mannen zeggen: hij mag ons nu niet meer ontsnappen...’

‘Niet meer ontsnappen...’ herhaalde Arendsoog. ‘Dat zeg je niet over een oom, die je zoekt...’

‘Dat dacht ik ook!’

Arendsoog maakte Ron een complimentje. ‘Als ik het baantje van deputy (hulpsheriff) van Mining-Valley nog eens wil neerleggen, zal ik jou als mijn opvolger voordragen. Je hebt prima werk geleverd.’

De jongeman glom. ‘Dus je bent het met me eens?’

‘Ik geef toe, dat er een paar rare punten zijn, maar we moeten toch voorzichtig zijn met het trekken van conclusies. Misschien is er voor alles een heel voor de hand liggende oplossing. Tussen haakjes, weet je welke kant onze vrienden op gegaan zijn?’

Ron grinnikte. ‘Ik vroeg Pete in welke richting Somers vertrokken was. Diezelfde vraag hadden de drie vrienden hem ook gesteld en hij had hun gezegd: naar het zuiden. Later vroeg ik de stalhouder of hij de drie vreemdelingen had zien vertrekken. Hij had ze nagekeken. Ze verlieten Mining-Valley in zuidelijke richting, wist hij te vertellen...’

‘Mooi zo, Ik moet er nu eens rustig over nadenken voor ik besluit wat we het beste kunnen doen,’ zei Arendsoog. Hij stond op. Ron

begreep, dat hij kon vertrekken.

‘Ik ben benieuwd wat mijn baas zegt,’ grinnikte hij, terwijl hij zijn hoed pakte. ‘Ik ben de hele morgen niet op mijn werk geweest.’

‘Als je moeilijkheden verwacht wil ik wel een goed woordje voor je doen,’ stelde Arendsoog voor.

Ron schudde echter het hoofd. ‘Het zal zo’n vaart niet lopen. Als ik hem vertel, dat ik voor jou iets moest onderzoeken zal hij verder geen vragen stellen, denk ik. Hij bewondert je enorm, weet je.’

‘Waar dat al niet goed voor is,’ lachte Arendsoog, terwijl hij met de jongeman meeliep naar de buitendeur. ‘Doe mister Sharp mijn groeten!’

‘Ik zal het doen,’ Ron steeg op, zwaaide een keer met zijn hoed en galoppeerde het erf van de S-ranch af.

Arendsoog keek hem even na. Toen keerde hij zich resoluut om en ging naar binnen. Witte Veder wachtte hem op met een vragende blik in de ogen.

‘Vreemde geschiedenis, vind je niet, boy?’

De Indiaan knikte. ‘Jij denken Somers niet zijn oom?’

‘Het zou me verwonderen als dat wel zo was. Zoals ik al zei klopt het niet met het feit, dat hij ervandoor ging. En evenmin met de uitslating van een van de mannen ‘Hij mag ons niet meer ontsnappen’...’

‘Maar hij zijn ontsnappen!’ constateerde Witte Veder nuchter.

Arendsoog gaf niet onmiddellijk antwoord. ‘Als we aannemen, dat Sommers om een uur of acht de saloon verliet, zou hij een voorsprong van vier uur op zijn achtervolgers hebben...’ zei hij dan.

De twee vrienden keken elkaar zwijgend aan. Zonder een woord te wisselen volgden ze elkaars gedachtegang.

‘Kom mee, boy,’ hakte Arendsoog dan de knoop door. ‘Er zit mij een te smerig luchtje aan deze zaak... De kans is groot, dat de mannen het district Dorwan allang verlaten hebben en zich nu ergens bevinden waar ik geen bevoegdheid heb. Dat neemt niet weg, dat het onze plicht is en blijft een misdrijf te voorkomen als wij dat kunnen...’

Haastig zochten ze hun spullen bij elkaar en zadelden de paarden. In de keuken haalde Arendsoog wat proviand, voldoende voor de eerste vierentwintig uur. Toen schreef hij een kort briefje voor zijn moeder, die in gezelschap van zijn zus Ann in Dorwan inkopen deed.

Een kwartiertje nadat zij besloten hadden een onderzoek in te stellen, verlieten ze de S-ranch, een nieuw avontuur tegemoet...

Hoewel de sporen die de drie mannen en Somers achtergelaten hadden al zeker vijftien uur oud waren, kostte het onze vrienden weinig moeite ze te vinden. Mining-Valley was niet meer dan een speldenprik op de kaart van Arizona en er gingen soms dagen voorbij zonder dat een van de inwoners het dorpje verliet. En als dat het geval was leidden hun sporen meestal in de richting van Dorwan, de dichtstbijzijnde grotere stad, en niet naar het zuiden.

In een stevig tempo reden ze voort. Af en toe stuitten zij op een plaats, waar de drie mannen zich een korte rust gegund hadden. Somers daarentegen reed kennelijk onvermoeibaar verder, alsof de duivel hem op de hielen zat. Arendsoog vroeg zich af hoe lang de man en zijn paard deze dolle rit zouden kunnen volhouden. Somers' rijdier zou ongetwijfeld afknappen en dan zou het voor de drie mannen, die hun krachten en die van hun paarden beter verdeeld hadden, niet moeilijk zijn hem in te halen...

Toen zij Running passeerden bleek dat Sommers dit gevaar onderkend had. Bij de stalhouderij had hij zijn rijdier geruild voor een vers paard. En hij had er graag tien dollar bijgelegd, wist de stalhouder Arendsoog en Witte Veder te vertellen.

De schemering viel en het werd donker. Hoewel ze onderweg verschillende malen gestopt hadden, besloten ze nu een langere rust te nemen. De paarden begonnen tekenen van vermoeidheid te tonen. Ze maakten een klein vuurtje en Witte Veder roosterde wat van het gedroogde vlees dat zij meegenomen hadden. Arendsoog had een deken om zijn schouders geslagen en staarde in de vlammen. Na een paar minuten pakte hij een stuk hout, dat nog geen vlam gevat had, en trok een paar lijnen in het zand. 'Kijk eens, boy... Hier ligt Mining-Valley. Dit is Running. En hier ligt Condor Rock, dat we ongeveer twee uur geleden passeerden. Wat valt je op in deze tekening?'

De Indiaan hoefde niet lang na te denken. 'Dorpen liggen op één lijn!'

'Precies. Ze liggen allemaal op de lijn, die pal noord-zuid loopt! En wat zien we als we deze lijn doortrekken?' Hij gaf zelf het antwoord. 'We komen langs die half-Mexicaanse nederzetting Casa Paco, de Duivelskoppas en duiken dan een van de onherbergzaamste streken van Arizona in...! Somers' sporen leiden tot nu toe duidelijk die kant uit en als we ervan uitgaan, dat het niet zijn bedoeling is om als klui-zenaar in die woestenij te gaan wonen, is er maar één antwoord op de

vraag waar hij naartoe gaat...'

'Mexico!' knikte de Indiaan.

'Ik zie tenminste geen andere oplossing. Wat zou hij in Casa Paco zoeken? Een verzameling van tien huisjes rond het grote huis van Don Francesco Parlador.'

'Misschien Somers niet kennen weg naar Mexico,' opperde Witte Veder. 'Hij denken kortste weg zijn rechte lijn.'

'Je had het niet duidelijker kunnen zeggen! De kortste afstand tussen Mining-Valley en de Mexicaanse grens is inderdaad de lijn die hij volgt, maar...'

'Duren erg veel lang,' vulde Witte Veder begrijpend aan.

'Hij en zijn achtervolgers hebben er minstens anderhalve dag voor nodig om het gebied tussen de Duivelskoppas en de grens door te steken. Zonder enorme risico's te lopen kun je daar nergens sneller dan stapvoets gaan.'

'Jij willen rijden over Gilbey Town?'

'Het is een omweg, maar het grote voordeel is, dat we zo hard kunnen rijden als we zelf willen. Ik schat, dat we vandaag een uur of vier, vijf op de drie vreemdelingen gewonnen hebben. Dat betekent, dat onze achterstand nog steeds een uur of tien bedraagt. Reken maar uit wanneer we ze dan ingehaald kunnen hebben...!'

'Dat duren zeer erg veel lang,' gaf Witte Veder toe.

'Van Gilbey Town steken we schuin af naar Morales in Mexico. Als we een beetje geluk hebben kunnen we die knapen dan zelfs vóór komen.'

Witte Veder dacht even na. 'Mij denken jij hebben gelijk,' zei hij dan. Hij haalde een stuk vlees uit het vuur en gaf het aan Arendsoog. 'Maar paarden moeten hebben lange rust!'

'Ik stel voor om tot middernacht te rusten. Dat is lang genoeg. In de loop van morgenochtend kunnen we dan gemakkelijk in Gilbey Town zijn.'

'En wat wij doen als mannen inhalen Somers vóór Morales?'

Arendsoog haalde de schouders op. 'Dan kan ik het ook niet helpen, boy. Het is onze enige kans om onze grote achterstand weg te werken. Als we achter ze aan blijven rijden kunnen we ze voor Morales niet inhalen. Gebeurt in de komende twee dagen wat jij zegt en zouden ze Somers te pakken krijgen, dan zouden we daar evenmin wat aan kunnen doen!'

Er was geen speld tussen te krijgen! Zwijgend aten ze het vlees op.

Toen rolden ze zich in hun dekens. Binnen enkele minuten waren ze allebei onder zeil. Het vuur dat ze met zand gedoofd hadden rookte nog een poosje en ging toen helemaal uit.

Alsof een ingebouwde wekker hem gewaarschuwd had, werd Witte Veder om middernacht wakker. Hij wekte Arendsoog. De cowboy rekte zich een paar maal uit, rilde in de kille nachtlucht en kwam toen overeind. De paarden hadden er weer zin in en toen onze vrienden in het zadel zaten, moesten ze hun rijdieren inhouden om te voorkomen dat ze in hun enthousiasme te veel energie ineens verbruikten.

Morales. Toen zij tussen de armoedige hutten aan de rand van het stadje door reden, vluchtten spelende kinderen naar binnen. Er kwamen niet vaak vreemdelingen in Morales! Bij een taberna aan het pleintje, dat het hart van het stadje vormde, stegen zij af.

‘Ik ben zo terug, boy,’ zei Arendsoog, terwijl hij naar binnen ging. Een dikke walm van tabak, zweet en goedkoop bier kwam hem tegemoet en maakte hem bijna onpasselijk. Het moest jaren geleden zijn geweest, dat hier gelucht was.

‘Buenos dias, señor,’ begroette de eigenaar van de gelegenheid hem. ‘Wat kan ik voor u doen?’ Zijn Engels had een grappig accent.

Arendsoog beantwoordde de groet. ‘Ik ben op zoek naar een aantal mensen,’ zei hij dan. ‘Een man alléén en een groepje van drie. Het is ook mogelijk, dat ze elkaar al ontmoet hebben en dan gaat het dus om een groep van vier. Ik vroeg me af of ze misschien hier geweest waren...’ In spanning wachtte hij op het antwoord, dat nogal lang uitbleef.

‘Tja... eh...’ mompelde de barkeeper. Hij keek naar de palm van zijn rechterhand.

Arendsoog begreep de stille wenk en pakte iets uit zijn zak.

Plotseling werd de man spraakzaam. ‘Er is vandaag één vreemdeling in Morales geweest, señor. Tenminste zover ik weet. Hij had kennelijk erg veel haast. Ik zag hem met mijn eigen ogen een uur geleden hier over de plaza (plein) rijden... in volle galop.’

‘Welke kant op?’

De man wees met gestrekte arm in zuidelijke richting.

‘En de drie anderen?’

Hij haalde de schouders op.

‘Bedankt voor de inlichtingen,’ zei Arendsoog, terwijl hij een geldstuk op de tapkast gooide.

Nog bijna voor het hout raakte, had de man het al te pakken

en in zijn zak laten glijden. 'Muchas gracias, señor. Muchas gracias (dank u wel).'

'Somers is al voorbij,' rapporteerde Arendsoog toen hij weer buiten was. 'Zijn drie achtervolgers nog niet.' Hij steeg op.

'Wij keren?' vroeg Witte Veder.

Arendsoog verwonderde zich er niet over, dat zijn vriend zijn gedachten geraden had. 'Het wordt hoog tijd, dat we eindelijk eens te weten komen wat er achter dit alles zit. Waarom het drietal Somers achtervolgt en waarom deze bij hun komst op de vlucht geslagen is.' Hij klopte Lightfeet op de hals. In een flinke galop verlieten ze Morales in noordelijke richting.

Morales lag in een smalle vallei en tien minuten nadat ze het stadje achter zich gelaten hadden, bevonden ze zich alweer in de bergen. Ongeveer twee mijl reden ze zwijgend verder. Toen hield Witte Veder zijn paard in. Hij wees naar de grond waar een paard zeer duidelijke sporen van zijn aanwezigheid op deze plaats had achtergelaten. Hij keek naar de zon, die bijna haar hoogste punt had bereikt. 'Sporen zijn oud uur of uur en een half,' zei hij dan.

'Ze kunnen heel goed van Somers' paard zijn,' knikte Arendsoog. 'Die knaap in de taberna vertelde me, dat hij daar een uur voor onze komst voorbij kwam. Als onze drie onbekende vrienden de achtervolging intussen niet opgegeven hebben en nog steeds op zijn spoor zitten, móeten we ze gauw ontmoeten. Als ze niets van hun achterstand hebben ingelopen zijn ze op dit moment nog een uur of vier van deze plaats verwijderd...'

Witte Veder knikte in gedachten.

'Kom aan, boy! De laatste loodjes...' zei Arendsoog, terwijl hij Lightfeet weer in beweging zette.

HOOFDSTUK 3

Wie is Somers?

Ze hadden nauwelijks een uur gereden, toen de Indiaan voor de tweede maal zijn paard inhield. Arendsoog volgde zijn blik. Een tweehonderd meter verderop dreef een vage sliert rook boven de rotsen. De twee vrienden keken elkaar zwijgend aan. Toen stegen ze af. Ze lieten de paarden achter in de schaduw van een paar magere bomen, die de grootste moeite hadden om op de rotsachtige grond in leven te blijven. Te voet gingen zij toen verder.

Het was het warmste moment van de dag en de hitte stond als een muur voor hen. In het zadel was het nog uit te houden geweest omdat de wind, die door de snelheid veroorzaakt werd, voor enige afkoeling had gezorgd. Nog voor zij honderd meter hadden afgelegd, had Arendsoog het gevoel of de vlammen hem aan alle kanten uitsloegen. Hij knoopte zijn halsdoek los en veegde de zweetdruppels van zijn gezicht. Hij keek naar Witte Veder, die zo te zien niet de minste last van de hitte had. Er stond niet één zweetdruppeltje op zijn voorhoofd!

En nergens was een streepje schaduw. Onwillekeurig was Arendsoog vlak langs de bergwand gaan lopen, alsof hij verwachtte dat de rotsen hem wat afkoeling zouden bezorgen. Het tegendeel was waar! De bergwand kaatste de zonnestralen terug en Arendsoog kreeg hier helemaal het gevoel of hij in een oven liep.

Gelukkig duurde de marteling niet al te lang. Het pad dat zich tussen de bergen door slingerde maakte een scherpe bocht. Op die plaats kregen ze de drie mannen in de gaten. Ze zaten rond een klein vuurtje in de schaduw van een groepje bomen. Boven het vuurtje hing een stuk vlees dat veel leek op een bergkonijn, zij het dan een heel mager! Een van de mannen draaide het vlees om. De andere twee waren er bij gaan liggen.

‘Blijf jij hier en dek me eventueel in de rug,’ zei Arendsoog fluisterend. Nog één keer wiste hij zijn gezicht schoon. Toen kwam hij achter de rotspunt te voorschijn. Uiterlijk de kalmte zelf liep hij naar het vuur toe. Iedere spier van zijn lichaam was echter tot het uiterste